

Μπριγκ. γλυκοκάλαμο Ίων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Σητ.) Κύπρ. Κῶς (Πυλ.) Μακεδ.(Καταφύγ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Σύμ. — Π. Γενναδ., Λεξικ. φυτολογ., 225 — Λεξ. Βλαστ. 459.463 Πρω. Δημητρ. γλυκοκάλαμος ό, Ίος.

Τό Έλληνιστ. ούσ. γ λ υ κ ο κ ά λ α μ ο ν. 'Ο τύπ. και παρά Δουκ. και Σομ.

A) Κυριολ. **1)** Τό φυτόν Σακχαροκάλαμον τό φαρμακευτικόν (Saccharum officinarum) τής οίκουγ. τών 'Αγρωστιδών (Gramineae) Κύπρ. Κῶς (Πυλ.) Μακεδ.(Καταφύγ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Χίος (Χαλκ. κ.ά.) — Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 183 και 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 2 (1905/6), 52 Π. Γενναδ., Λεξικ. φυτολογ., 225 — Λεξ. Βζίγ. Βυζ. Βλαστ. 459 Πρω. Δημητρ.: "Άσμ.

Γλυκύ μου γλυκοκάλαμο, 'πό τής Σουριᾶς τὰ μέρη,
πού κόβγουν οί ἀράπηδες μέ μυρικό μαχαίρι
(μυρικό = μυρωδάτο) Νίσυρ.

Νά φάης 'πού τό γλυκοκάλαμον πού τρωῖν οί ἀντρειω-
μένοι
Ρόδ.

Καλάμι γλυκοκάλαμον, εἰς τή στεργιάν ἐβιαιν-ρεις,
τήν ψίχα κάμνον νῆν γλυκό, τό φλόμο κάμνονυ μέλι
Κῶς (Πυλ.) Συνών. ζ α χ α ρ ο κ ά λ α μ ο . **2)** Τό φυτόν Κασσία ή δξύφυλλος (Cassia acutifolia) τής οίκουγ. τών Ψυχανθών (Papilionaceae) Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. **3)** 'Η κανέλα, ή όποία παράγεται ἀπό τό φυτόν Κιννάμωμον τό κεύλανικόν (Cinnamomum ceylanicum) τής οίκουγ. τών Δαφνιδών (Lauraceae) Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Συνών. κ α ν έ -
λ α . **4)** Εἶδος ποώδους ἐδωδίου φυτοῦ Κρήτ. (Σητ.)

'Η λ. και ὡς τοπων. ὑπό τούς τύπ. Γλυκοκάλαμο Χίος (Χαλκ.) Γλυκοκάλαμα Χίος και ὡς ἐπών. ὑπό τόν τύπ. Γλυκοκάλαμος 'Αθῆν.

B) Μεταφ. **1)** 'Ο φίλος, ό προσφιλης Ίος Νίσυρ.: "Άσμ. Δέ μαγειρεύγω πιό κουτσά, δέ στήνω πιό τσουκάλι, σάν ἔρχη ό γλυκοκάλαμος, θά μαερέψω πάλι
'Ιος. **2)** Τό ἀνδρικόν μόριον Χίος: "Αχ-χου, μάννα μου, κ' εἶντα 'ν' τοῦτο πού μ' ἀγγίει! — Γλυκοκάλαμον ἔν', κόρη μου, τσαι φάε το νά γίνης νοικοτσουρά.

γλυκοκαλάμποκο τό, Γ. Σακελλοπ., 'Ανοιξιᾶτ. γεν-
νήμ., 12.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ ούσ. κ α λ α μ π ό κ ι .

Τό φυτόν Ζέα ή σακχαρώδης (Zea saccharata) τής οίκουγ. τών 'Αγρωστιδών (Gramineae).

γλυκοκαλάτζευτος ἐπιθ. ἔνιαχ. γλυκοκαλάτζευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ ρ. κ α λ α τ ζ ε υ ό .

Εὐπροσῆγορος εἰς τούς λόγους, γλυκομίλητος ἔνθ' άν.:
Κόκκινα τὰ χράδας ἀτουν, γλυκοκαλάτζευτοι, ἄμιον Πανα-
γίες (χράδας = πρόσωπα) Σάντ. Πολλά γλυκοκαλάτζευτος ἔν' ή θεγατέρα 'τς Χαλδ. Συνών. γ λ υ κ ο μ ί λ η τ ο ς. 'Αν-
τίθ. ἀ κ α λ ά τ σ ε υ τ ο ς , ἀ κ α τ ά δ ε κ τ ο ς .

γλυκοκαλημερίζω ἔνιαχ. γλυκοκαλημερίτζω 'Αστυπ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά και τοῦ ρ. κ α λ η μ ε ρ ί ζ ω .
Χαιρετῶ γελαστός και μέ γλυκύτητα.

γλυκοκαμμύω ἔνιαχ. γλυκοκαμμύζω Μακεδ. (Σέρρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά και τοῦ ρ. κ α μ μ ύ ω .

'Ημικλείω, καμμύω τούς ὀφθαλμούς κατά τρόπον γλυκύν, δηλ. μετά χάριτος.

γλυκοκαρδίζω Γ. Ψυχάρ., Ζωή και ἀγάπ., 145.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό κ α ρ δ ο ς .

Μεταβ. και ἀμτβ., εὐχαριστῶ τινα διὰ τής συμπεριφορᾶς μου ή τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι: Τόσο τοῦ ἔφτανε για νά γλυκοκαρδίση 'ς τό δρόμο τόν κουραστικό.

γλυκόκαρδος ἐπιθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ ούσ. κ α ρ δ ι ά .

'Ο ἔχων γλυκεῖαν καρδίαν, ό πρᾶος. Συνών. κ α λ ό κ α ρ -
δ ο ς .

γλυκοκαρκάτζελο τό, ἔνιαχ. γλυκοκαρκάτζελο Πε-
λοπν. (Μεσσην.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ ούσ. κ α ρ κ α τ ζ έ λ ι .

'Ο τύπ. γ λ υ κ ο κ α ρ ά ν τ ζ ε λ ο δι' ἀνομοίωσιν.

Εἶδος ἐδωδίου πόας τής οίκουγ. τών Συνθέτων (Compo-
sitae).

γλυκόκαρπος ἐπιθ. Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 56.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ ούσ. κ α ρ π ό ς .

'Ο παράγων γλυκύν καρπόν.: Ποίημα.

"Ο,τι μυριόπλουμο λουλούδι ἐξοῦσε
μέσ' 'ς τήν ἀγκάλη μου τή μυρωμένη,
ό,τι γλυκόκαρπο δεντρί μου ἀθροῦσε
ξερό και ἔρημο τώρα μου μένει.

γλυκοκάστανο τό, Πελοπν. (Σκόρτσιν. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ ούσ. κ ά σ τ α ν ο .

Ποικιλία καστανου μέ γλυκεῖαν γεῦσιν: Γλυκοκάστανα
πουλοῦσαν οί γυρολόγοι μανάβηδες.

γλυκοκατεβάζω Γ. Σουρ., Ρωμ., 2.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά και τοῦ ρ. κ α τ ε β ά ζ ω .

Καταβιβάζω εἰς τόν φάρυγγα, ήτοι πίνω τι ήδέως, εὐχα-
ρίστως: Ποίημα.

Και τή στιγμή πού ό Ρωμιός τό γλυκοκατεβάζει
(νοεῖται τό κρασί).

γλυκοκατεβαίνω Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά και τοῦ ρ. κ α τ ε β α ί ν ω .

1) Καταβαίνω κατά τρόπον ἀπαλόν, ήρέμως: Γλυκοκατέ-
βαιναν οί κοπέλες. **2)** 'Επί ἐδάφους ή ροῆς ὑδάτων, χωρῶ
ἀπαλῶς, ήρέμως πρὸς τό κατωφερές.

γλυκοκατιμέρι τό, ἔνιαχ. γλυκατ'μέρ' Σάμ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ ούσ. κ α τ ι μ έ ρ ι , τό
ὄπ. ἐκ τοῦ Τουρκ. *katmer*. 'Ο τύπ. γ λ υ κ α τ ' μ έ ρ ' δι' ἀνομοιωτικήν πτώσιν τής συλλαβῆς -κ ο -.

1) Εἶδος γλυκύσματος ἔνιαχ. **2)** Εἶδος παιδιᾶς κορασίδων, κατά τήν όποίαν ή ἐκλεγεῖσα μάννα και τὰ ὑπόλοιπα κοράσια κρατοῦν ἀπό τών ἄκρων ὀθόνην, τήν όποίαν ή ἐκ τών παικτριῶν καλουμένη νά τ ρ α υ ή ξ η , ὀφείλει, τούναν-
τίον, ν' ἀφήση. 'Εάν κατά λάθος ἐξακολουθήση κρατοῦσα ταύτην, ὑποχρεοῦται νά πέση κατά γῆς, κρύπτουσα τήν κε-
φαλήν της μεταξύ τών σκελῶν τής μάννας. Τά λοιπά τότε κοράσια θέτουν ἐπί τών ὤμων τής χαμαῖ εὐρισκομένης